

Sygn. akt IV U 1566/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: protokolant sądowy Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania J. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 30 września 2014 roku nr (...)

w sprawie J. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IVU 1566/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 maja 2015 roku

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 30.05.2014 r. odmówił J. L. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 19.09.2014 r. nie został uznany za niezdolnego do pracy.

J. L. w odwołaniu od tej decyzji domagał się jej zmiany i przyznania prawa do renty. Odwołujący uzasadnił swoje żądanie pogarszającym się stanem zdrowia, który uniemożliwia mu podjęcie pracy i czyni go nadal niezdolnym do pracy. Nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia. Wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. L. urodzony w dniu (...), ma wykształcenie wyższe inżynier budowlany pracował jako murarz (2 lata), technik budowlany, kierownik działu budowlanego, pracownik umysłowy, od 1996 r. prowadzi działalność gospodarczą nie zatrudnia pracowników. Odwołujący w okresie od 01.03.1995 r. do 30.06.2014 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Odwołujący w dniu 01.07.2014 r. złożył wniosek o rentę.

/okoliczności bezsporne/

Celem wyjaśnienia istoty sporu tj. istnienia u J. L. niezdolności do pracy zarobkowej w rozumieniu art. 12, art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162 poz. 1118 z późn zm.) Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: specjalistów z zakresu neurologii i kardiologii.

Na podstawie wyników badań i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej biegli neurolog i kardiolog w zbiorczej opinii pisemnej stwierdzili, że odwołujący choruje na:

- zmiany zwyrodnieniowe odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa z okresowym zespołem bólowym, bez upośledzenia funkcji kręgosłupa, nie stwierdza się objawów korzeniowych w kończynach górnych i dolnych,
- nadciśnienie tętnicze II okresu ESC/ESH, pierwotne, łagodne,
- wada wrodzona stóp.

Biorąc pod uwagę rozpoznane u odwołującego się schorzenia oraz stopień ich nasilenia biegli uznali odwołującego za zdolnego do pracy od dnia 01.07.2014 r.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, u odwołującego od młodości występują dolegliwości bólowe kręgosłupa leczone ambulatoryjnie. W badaniu przedmiotowym stwierdza się: otyłość, podwyższone wartości ciśnienia tętniczego, wadę wrodzoną stóp z brakiem odruchów skokowych. Poza tym bez zmian patologicznych: próba Romberga ujemna, objawy rozciągowe w kończynach górnych i dolnych są ujemne, kończyny górne i dolne o symetrycznych obwodach bez cech zaników mięśniowych, odruchy głębokie symetryczne, chód prawidłowy. U odwołującego stwierdza się zmiany zwyrodnieniowe odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa bez ograniczenia funkcji kręgosłupa. Stwierdzone zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa stanowią przeciwwskazanie do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej, nie stanowią przeciwwskazania do wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami jaką odwołujący obecnie wykonuje. Bóle kręgosłupa lędźwiowego bez istotnego ograniczenia funkcji kręgosłupa, bez objawów korzeniowych nie wpływają na ograniczenie sprawności ruchowej odwołującego. W okresach zaostrzenia dolegliwości schorzenie może być leczone w ramach czasowej niezdolności do pracy. Jak wynika z analizy dokumentacji medycznej odwołujący od wielu lat nie miał wykonywanych dodatkowych badań kręgosłupa typu tomografii komputerowej czy rezonansu magnetycznego, nie był kierowany na rehabilitację. Brak badań rezonansu magnetycznego świadczy o braku wskazań do wykonania takiego badania. Badanie wykonuje się celem kwalifikacji do leczenia operacyjnego kręgosłupa lub w przypadku wątpliwości diagnostycznych po wykonaniu badań obrazowych kręgosłupa – w pierwszej kolejności wykonuje się badania rtg kręgosłupa, w dalszej kolejności badania tomografii komputerowej. Na samym końcu – gdy są do tego wskazania wykonuje się badania rezonansu magnetycznego. W przypadku odwołującego badania rtg wykazały typowe zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa. U odwołującego nie stwierdza się objawów korzeniowych w kończynach, co wymagałoby leczenia operacyjnego kręgosłupa. Nadciśnienie tętnicze II okresu (...)/ (...), pierwotne, łagodne, bez udokumentowanych zmian narządowych nie powoduje długotrwałej niezdolności do podjęcia pracy. odwołujący nie podaje typowych dolegliwości stenokardialnych. Próby wysiłkowe dostępne w aktach rentowych są niediagnostyczne z powodu nieosiągnięcia limitu tętna, badania bez zmian w zapisie ekg świadczących o niedokrwieniu. Próba wysiłkowa zakończona przez odwołującego bez osiągniętego limitu tętna jest badaniem nie diagnostycznym i nie pozwala na wyciągnięcie wniosków odnośnie wydolności krążenia lub wydolności wieńcowej, chyba że w trakcie takiego badania mimo braku osiągniętego limitu tętna pojawiają się zmiany w zapisie ekg świadczące o niedokrwieniu mięśnia sercowego. Badanie po prostu nie zostało ukończony i nie może służyć do oceny stanu wydolności wieńcowej. Pomimo zgłaszanych nietypowych dolegliwości bólowych w klatce piersiowej oraz wykonywanych testów wysiłkowych nie wykonano badania koronarograficznego. W dokumentacji brak wyników badań, które z dużym prawdopodobieństwem wskazywałyby na chorobę niedokrwinną serca. Pod względem neurologicznym i kardiologicznym brak podstaw do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy jako pracownik z wyższym wykształceniem technicznym.

(dowód : opinia sądowno-lekarska – k. 11-14 as,

uzupełniająca opinia sądowo-lekarska –k. 28-29 as).

Wydane w tym zakresie opinie biegłych Sąd uznał za trafne i dostatecznie wyjaśniające przedmiot sporu, gdyż zostały wydane przez specjalistów z tego rodzaju schorzeń jakie rozpoznano u odwołującego, po wnikliwej analizie aktualnych wyników badań oraz badaniach podmiotowych i przedmiotowych.

Opinie biegłych w ocenie Sądu spełniają ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych w art. 278 kpc i art. 285 kpc, a także w Rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 14.12.2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy w związku z art. 12-14 i art. 75 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Organ rentowy nie kwestionował opinii. Odwołujący kwestionował opinię biegłych i Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej tych samych biegłych celem ustosunkowania się do zarzutów. Odwołujący nadal kwestionował opinie i domagał się jej uzupełnienia poprzez odniesienie się między innymi do wyniku badania rezonansu magnetycznego z dnia 25.03.2015 r. w związku z tym domagał się przeprowadzenia dowodu z opinii tych samych biegłych. Sąd pominął zarzuty odwołującego do opinii uzupełniającej biegłych uznając je jedynie za polemikę pozbawioną merytorycznego charakteru i z tego samego powodu oddalił ten wniosek dowodowy. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 7 czerwca 2006 r. I ACa 1407/2005 wskazał, że „sąd (...) nie jest zobowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków o dowód z opinii innego biegłego, jeżeli sporządzona opinia jest prawidłowa, a potrzeba powołania innego biegłego nie wynika z okoliczności sprawy, a jedynie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii”. Drobne nieścisłości w opinii biegłych nie wpływają na jej merytoryczną wartość i pozwalają na rzetelne, wiarygodne ustalenie stanu zdrowia odwołującego i jego wpływu na zdolność do pracy.

Dowody z dokumentów zalegających w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, a ponadto ich nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. L. od zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U., Nr 162., poz 1118, z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie warunki:

- jest niezdolny do pracy,

- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

- niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4,6,7,9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt. 10 lit. a), pkt. 11-12, 13, lit. a), pkt. 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do dyspozycji art. 12 powołanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W myśl dyspozycji ustępu 3 powołanego artykułu, częściowo niezdolną jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z dotychczasowym poziomem kwalifikacji.

Równocześnie zgodnie z treścią art. 13 powołanej ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Dalej w myśl ustępu 3 cytowanego artykułu, trwałą

niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy, zaś gdy rokowania takie istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy.

W myśl art. 107 powołanej ustawy prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Przedmiotem postępowania było ustalenie, czy ubezpieczony ze względu na stan zdrowia jest niezdolny do pracy, czy też jest zdolny do pracy, jak to wynika z zakwestionowanej opinii komisji lekarskiej i wydanej na jej podstawie decyzji ZUS. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 maja 1999 r. II UZ 52/99 wskazał, że w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. (OSNP 2000/15/601). W uzasadnieniu tego postanowienia wyjaśnił, że w „postępowaniu, wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, zgodnie z systemem orzekania w sprawach z tego zakresu, sąd nie rozstrzyga o zasadności wniosku, lecz o prawidłowości zaskarżonej decyzji. Sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego, w związku z czym nie ustala prawa do świadczeń, i choć samodzielnie oraz we własnym zakresie rozstrzyga wszelkie kwestie związane z prawem lub wysokością świadczenia objętego decyzją, to jego rozstrzygnięcie odnosi się do zaskarżonej decyzji (art. 477 § 2, art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} KPC).”

W toku postępowania sądowego ubezpieczony został poddany badaniu przez biegłych lekarzy neurologa i kardiologa. Sąd w oparciu o opinię biegłych stwierdził u odwołującego brak niezdolności do pracy od dnia 01.07.2014 r. jako jednej z niezbędnych przesłanek uzasadniających przyznanie prawa do renty. Stwierdzone schorzenia na dzień wydania decyzji i badania przez biegłych tj. zmiany zwyrodnieniowe odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa z okresowym zespołem bólowym, bez upośledzenia funkcji kręgosłupa, nie stwierdza się objawów korzeniowych w kończynach górnych i dolnych, nadciśnienie tętnicze II okresu (...)/ (...), pierwotne, łagodne, wada wrodzona stóp nie uzasadniają uznania J. L. za nawet częściowo niezdolnego do pracy. Odwołujący od dnia 01.07.2014 r. jest zdolny do pracy zgodnie z kwalifikacjami jako pracownik umysłowy. Mając na uwadze całość obrazu klinicznego, dokumentację medyczną oraz analizę orzeczenia komisji lekarskiej ZUS nie stwierdza się u odwołującego na dzień wydania decyzji takiego stopnia dysfunkcji z przyczyn neurologicznych i kardiologicznych, który uzasadniałby orzeczenie niezdolności do pracy zarobkowej, którą odwołujący wykonuje nieprzerwanie od 1996 r. prowadząc jednoosobową działalność gospodarczą zgodną z wykształceniem. U odwołującego stwierdza się zmiany zwyrodnieniowe odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa bez ograniczenia funkcji kręgosłupa. Stwierdzone zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa stanowią przeciwwskazanie do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej, nie stanowi przeciwwskazania do wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami jaką odwołujący obecnie wykonuje. Nadciśnienie tętnicze II okresu (...)/ (...), pierwotne, łagodne, bez udokumentowanych zmian narządowych nie powoduje długotrwałej niezdolności do podjęcia pracy. odwołujący nie podaje typowych dolegliwości stenokardialnych. W dokumentacji brak wyników badań, które z dużym prawdopodobieństwem wskazywałyby na chorobę niedokrwienną serca. Odwołujący był badany przez biegłych w dniach: 13.01.2015 r. i 24.02.2015 r. i nie został uznany za niezdolnego do pracy po dniu 30.06.2014 r. Opinie biegłych lekarzy sądowych są zgodne z opinią Komisji Lekarskiej ZUS i dlatego też odwołanie od decyzji z dnia 30.09.2014 r. podlega oddaleniu. Pozostałych warunków z art. 57 ust. 1 ustawy organ rentowy nie kwestionował.

Fakt, że odwołujący po wniesieniu odwołania i po negatywnych opiniach biegłych, w tym neurologa, przedłożył dodatkową dokumentację medyczną tj. wynik badania rezonansu magnetycznego z dnia 25.03.2015 r., po wydaniu zaskarżonej decyzji i wydaniu negatywnych opinii przez biegłych sądowych uzasadnia wystąpienie z nowym wnioskiem o przyznanie świadczenia (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 stycznia 2012 r. II UK 79/11 LEX nr 1130387). Odwołujący może tak uczynić.

W niniejszym przypadku odwołujący się nie spełnia przesłanek z art. 57 w zw. z art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 z późn. zm.) i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. należało orzec jak w sentencji wyroku.